

Sygn. akt II Cz 652/13

POSTANOWIENIE

Dnia 12 września 2013 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Karina Marczak

Sędziowie: SO Sławomir Krajewski (spr.)

SO Agnieszka Bednarek- Moraś

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2013 roku w Szczecinie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku wierzyciela T. R.

przeciwko dłużnikowi P. B.

o nadanie klauzuli wykonalności aktowi notarialnemu Repertorium A numer (...) z dnia 24.04.2012 roku

na skutek zażalenia wierzyciela na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 6 marca 2013 roku, w sprawie o sygn. akt IX Co 150/13

postanawia:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem wydanym w dniu 6 marca 2013 roku Sąd Rejonowy Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie (sygn. akt IX Co 150/13) oddalił wniosek o nadanie klauzuli wykonalności § 3 aktu notarialnego Repertorium A numer (...) z dnia 24 kwietnia 2012 roku.

Sąd wskazał, że akt notarialny Repertorium A numer (...) został sporządzony w dniu 24 kwietnia 2012 roku, a zatem przed nowelizacją kodeksu postępowania cywilnego wprowadzonej na mocy ustawy z dnia 16 września 2011 roku o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 2 listopada 2011 roku) wprowadzającej z dniem 3 maja 2012 roku nowe brzmienie art. 777 § 1 pkt 5 kpc. Obowiązująca do dnia 2 maja 2012 roku treść art. 777 § 1 pkt 5 kpc stanowiła, iż tytułem egzekucyjnym jest akt notarialny, w którym dłużnik poddał się egzekucji i który obejmuje obowiązek zapłaty sumy pieniężnej do wysokości w akcie wprost określonej albo oznaczonej za pomocą klauzuli waloryzacyjnej, gdy akt określa warunki, które upoważniają wierzyciela do prowadzenia przeciwko dłużnikowi egzekucji na podstawie tego aktu o całość lub część roszczenia, jak również termin, do którego wierzyciel może wystąpić o nadanie temu aktowi klauzuli wykonalności.

Dalej Sąd zważył, że przedłożony przez wierzyciela akt notarialny wskazuje, iż dłużnik poddał się egzekucji z tego aktu w trybie art. 777 § 1 pkt 5 kpc. Analizując treść § 3 aktu notarialnego Sąd podkreślił, że dłużnik poddał się egzekucji wprost z tego aktu do kwoty 350.000 zł. Paragraf ten wskazuje również warunek, który upoważnia wierzyciela do prowadzenia przeciwko dłużnikowi egzekucji na podstawie tego aktu, jak również termin, do którego wierzyciel może wystąpić o nadanie temu aktowi klauzuli wykonalności.

Zgodnie z treścią złożonego oświadczenia wierzyciel upoważniony jest do prowadzenia egzekucji na podstawie tego aktu w terminie 7 dni od doręczenia pisemnego wezwania dłużnikowi na ostatni podany adres. Jednocześnie

wskazano, iż wierzyciel może wystąpić o nadanie aktowi notarialnemu klauzuli wykonalności w terminie do dnia 31 grudnia 2012 roku.

Wnioskodawca przedłożył wezwanie do zapłaty z dnia 20 grudnia 2012 roku kierowane do dłużnika na adres ul. (...), (...)-(…) S. z dowodem jego nadania listem poleconym w dniu 23 grudnia 2012 roku oraz zwrotnym poświadczeniem odbioru wezwania przez dłużnika z dnia 31 grudnia 2012 roku.

Analiza przedłożonych dokumentów pozwoliła zdaniem Sądu stwierdzić, iż wierzyciel nie wypełnił warunków uprawniających go do prowadzenia egzekucji z aktu notarialnego. Dłużnik wezwanie do zapłaty odebrał w dniu 31 grudnia 2012 roku i również w tej dacie wierzyciel złożył do Sądu wnioski o nadanie klauzuli wykonalności aktowi notarialnemu. Tym samym wniosek wierzyciela okazał się przedwczesny albowiem zgodnie z § 3 aktu notarialnego wierzyciel upoważniony jest do prowadzenia egzekucji w terminie 7 dni od doręczenia pisemnego wezwania dłużnikowi. Skoro wezwanie do zapłaty zostało doręczone dłużnikowi w dniu 31 grudnia 2012 roku wierzyciel z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności mógł wystąpić nie wcześniej niż po upływie 7 dni od doręczenia wezwania czyli nie wcześniej niż w dniu 8 stycznia 2013 roku. Jest to również zgodne z treścią wezwania do zapłaty, gdzie jest wyraźnie wskazane, iż wierzyciel wzywa dłużnika do zapłaty kwoty 350.000 zł w terminie 7 dni od dnia otrzymania niniejszego wezwania.

Następnie Sąd dodał, że akty notarialne podobnie jak bankowe tytuły egzekucyjne korzystają z przywileju w zakresie możliwości stania się, na równi z orzeczeniami sądowymi, tytułami wykonawczymi, pozwalającymi na prowadzenie egzekucji, jednakże wiąże się to z koniecznością spełnienia wszystkich niezbędnych przesłanek przewidzianych w przepisach prawa.

Wobec nie spełnienia przez wierzyciela warunków uprawniających go do prowadzenia egzekucji na podstawie aktu notarialnego, wniosek o nadanie temu aktowi notarialnemu klauzuli wykonalności należało, w ocenie sądu oddalić.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył wierzyciel i zaskarżając postanowienie w całości, wniósł o jego zmianę i nadanie klauzuli wykonalności aktowi notarialnemu obejmującemu oświadczenie dłużnika P. B. o poddaniu się egzekucji, sporządzonemu w dniu 24 kwietnia 2012 r. przez notariusza M. O. (repertorium A numer (...)), zgodnie ze złożonym, wnioskiem, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie oraz przyznanie na rzecz wierzyciela od dłużnika kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Orzeczeniu zarzucono obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 796 § 1 kpc, poprzez jego niewłaściwą interpretację prowadzącą do uznania przez Sąd, że wszczęciem egzekucji jest złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności w sytuacji, kiedy wszczęcie egzekucji następuje na podstawie wniosku złożonego właściwemu Sądowi lub Komornikowi Sądowemu na podstawie art. 796 § 1 kpc, natomiast postępowanie w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu jest autonomiczne w stosunku do postępowania egzekucyjnego i nie może być z nim utożsamiane.

Skarżący zakwestionował ustalenie Sądu, że „prowadzenie egzekucji” jako termin zawarty w oświadczeniu dłużnika o poddaniu się egzekucji ma miejsce już poprzez zainicjowanie postępowania klauzulowego wnioskiem wierzyciela o nadanie klauzuli wykonalności. Zdaniem skarżącego postępowanie w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności nie jest postępowaniem egzekucyjnym, lecz posiada swoisty autonomiczny od postępowania rozpoznawczego oraz postępowania egzekucyjnego charakter. Jak orzekł Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 10 maja 2000 r. (III Cz 48/00, Lex nr 51816), postępowanie klauzulowe, choć normowane przepisami zawartymi w księdze II kodeksu postępowania cywilnego nie jest zaliczane do postępowania egzekucyjnego. Postępowanie egzekucyjne polega bowiem na podejmowaniu czynności mających na celu przymusową realizację świadczenia określonego w tytule egzekucyjnym „ a tym samym urzeczywistnienia określonej normy prawa materialnego, natomiast postępowanie klauzulowe, jako stadium pośrednie między postępowaniem rozpoznawczym a postępowaniem egzekucyjnym, jest tylko — jak się to niekiedy nazywa — pomostem między postępowaniem rozpoznawczym a postępowaniem egzekucyjnym. Podobny pogląd wyraził też Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 04 września 2006 r. (P 2/06, OTK-A 2006 nr

8 poz. 98). O autonomicznym charakterze wskazanego postępowania decyduje przepis art. 796 § 1 kpc, który wyraźnie wskazuje, jaka czynność prawna prowadzi do wszczęcia egzekucji, a mianowicie wniosek o wszczęcie egzekucji zwany potocznie wnioskiem egzekucyjnym. Z tej przyczyny prowadzenie egzekucji w rozumieniu oświadczenia dłużnika zwartego w akcie notarialnym powinno być utożsamiane ze złożeniem wniosku o wszczęcie egzekucji, a nie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności. Zatem wymóg uprzedniego pisemnego wezwania dłużnika nie stanowi warunku do złożenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności. Wskazane stanowisko zostało zaprezentowane już w uzasadnieniu wniosku o nadanie klauzuli wykonalności.

Jednocześnie skarżący wskazał, że Sąd przy orzekaniu bierze za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy (art. 216 § 1 kpc w zw. z art. 361 kpc). Tym samym nawet przy przyjęciu, że w dacie złożenia wniosku (w terminie wskazanym w oświadczeniu o poddaniu się egzekucji) nie upłynął jeszcze 7 - dniowy termin zapłaty długu liczony od doręczenia wezwania dłużnikowi, to termin ten bezsprzecznie upłynął w dacie orzekania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie okazało się bezzasadnym i jako takie podlegało oddaleniu.

Zgodnie z art. 777 § 1 pkt 5 kpc, w brzmieniu sprzed dnia 3 maja 2012 roku, tytułem egzekucyjnym jest akt notarialny, w którym dłużnik poddał się egzekucji i który obejmuje obowiązek zapłaty sumy pieniężnej do wysokości w akcie wprost określonej albo oznaczonej za pomocą klauzuli waloryzacyjnej, gdy akt określa warunki, które upoważniają wierzyciela do prowadzenia przeciwko dłużnikowi egzekucji na podstawie tego aktu o całość lub część roszczenia, jak również termin, do którego wierzyciel może wystąpić o nadanie temu aktowi klauzuli wykonalności.

W okolicznościach sprawy przyjąć trzeba, że przedmiotowy akt notarialny z dnia 24 kwietnia 2012 roku nie zawiera jednego z ww. koniecznych elementów, pozwalających uznać go za tytuł egzekucyjny.

Mianowicie nie sposób uznać, że określa on w sposób prawidłowy, to jest możliwy do ziszczenia się, warunki, które upoważniają wierzyciela do prowadzenia przeciwko dłużnikowi egzekucji na podstawie tego aktu o całość lub część roszczenia.

Zapis w tym przedmiocie zawarty w akcie notarialnym przedłożonym wraz z wnioskiem brzmi: "T. R. upoważniony jest do prowadzenia egzekucji na podstawie tego aktu w wyżej wymienionym zakresie w terminie 7 (siedmiu) dni od doręczenia pisemnego wezwania P. B. na ostatni adres podany T. R. przez P. B..".

Upoważnienie takie nie umożliwia przeprowadzenia egzekucji w jakimkolwiek zakresie, gdyż z zasady żadne postępowanie egzekucyjne nie zdoła zostać przeprowadzone w terminie 7 dni i to liczonym od dnia doręczenia dłużnikowi wezwania do zapłaty, szczególnie jeśli się zważy uprzednią konieczność uzyskania klauzuli wykonalności.

Uwypuklenia wymaga, że zapis ten został sformułowany w sposób jasny i nie sposób przyjąć, jak to uczynił Sąd pierwszej instancji, że wierzyciel jest tu uprawniony do prowadzenia egzekucji po upływie terminu 7 dni od doręczenia dłużnikowi wezwania do zapłaty, a nie właśnie w terminie 7 dni od tej daty.

Dokonywanie takiej wykładni oświadczenia woli sprzeciwiałoby się zresztą regułom uproszczonego i sformalizowanego orzekania w sprawach o nadanie klauzuli wykonalności aktowi notarialnemu, przy dodatkowym uwzględnieniu okoliczności, że wierzyciel uzyskuje tu przywilej prowadzenia egzekucji bez konieczności uzyskiwania tytułu egzekucyjnego w drodze postępowania sądowego.

Reasumując, bez konieczności odnoszenia się do dalszych zarzutów zażalenia, należało, na podstawie art. 385 kpc, w zw. z art. 397 § 2 kpc i art. 13 § 2 kpc, orzec jak w sentencji.

(...)

(...)

(...)

(...)